

Наскоро момчето напустна градчето като момъкъ, ходи по далечни земи, учи се, дарбата му се разрастна и малкото бедно момче стана голѣмъ и известенъ художникъ. Но той никога не забрави своя учителъ, който му посочи правия пътъ, подкрепи го и изпрати съ бащинско пожелание въ живота. При всѣки свой успѣхъ при скръбъ и радостъ, той мислѣше за него, благодарѣше му въ душата си и го благославяше... И ето сега пристигна въ малкото си родно градче, и въ това есенно утро дойде направо въ училището да потърси своя учителъ.

Далечниятъ споменъ, който го доведе тукъ, отправи стѣпникътъ му покрай стенитъ, гдето той нѣкога бѣ нарисувалъ своя детски „Свети Георги“.

Училищниятъ звънецъ удари. Младиятъ мжжъ тръгна отново къмъ входа на училището, кждето се сблѣска съ роякъ деца, които, гонейки се шумно, излизаха на двора. Той се спрѣ и ги загледа съ усмивка. Току да отвори уста и да ги запита за учителя си, единъ кротъкъ приятенъ гласъ погали ухото му:

— Кого търсите, господине?

Непознатиятъ господинъ извърна глава. На входа стоеше той, неговиятъ нѣкогашенъ учителъ, неговиятъ невидимъ духовенъ съпътникъ въ живота. Изминалитѣ двадесетъ години, които създадоха голѣмия художникъ, бѣха попревили плещитѣ на учителя, посребрили косата му.

— Скъпий мой учителю, — съ бликнала радостъ едва можа да извика непознатиятъ господинъ и хвана дѣсницата на стария учителъ, която цѣлуна съ свещено благоговение.

Стариятъ учителъ остана замаянъ отъ постѣпката на чужденеца.

— Не ме ли познавашъ, скъпий учителю? Забравилъ ли си своя беденъ ученикъ, който цапаше стенитъ на училището?

— Никола, Никола Петровъ, ти ли си?

— Да.

— Добре си дошелъ. Благодаря ти, че не си ме забравилъ, — и стариятъ учителъ прегърна госта и го цѣлуна по гладкото чело, надъ което се виеха златисти кждри.

*

Ученицитѣ бѣха прибрани въ стаитѣ. Стариятъ учителъ влѣзе въ своето отдѣление, придруженъ отъ скъпия си гостъ.

— Тамъ, на втория чинъ отдѣсно, седѣше ти, — усмихнато му посочи учителтъ. — Помнишъ ли?

— Помня. Искамъ и сега да седна тамъ, — и гостътъ се запжти за тамъ.

— Деца, знаете ли кой ни е гостъ?

— Не знаемъ, — звъннаха нѣколко гласа.

— Нашъ гостъ е именитиятъ художникъ Никола Петровъ. Вие сте виждали негови картини въ списанията, книгитѣ и читанкитѣ, нали? Той е роденъ въ нашия градъ. Преди двацетъ години ми е билъ ученикъ и седѣше на това мѣсто, гдето сега е седналъ. Знаете ли, какъ е станалъ художникъ? Ще ви разкажа.

И учителтъ вдѣхновено и увлѣкательно разказа на ученицитѣ случката съ рисунката на стената.

— Нали така бѣше? — запита учителтъ госта, като свърши разказа си.